

TIEDOTE 9/2022 8.9.2022

RANNIKKOUPEERIIYHDISTYS RUY ry

Tervehdys hyvät jäsenet!

Yhdistys asioita.

Yhdistyksemme on aikoinaan järjestänyt, eversti Juhani Haapalan vetäminä, upseerilounaita Katajanokan Kasinolla. Lounaille piti ilmoittautua ja joka lounaalla kuultiin esitelmä. Tietävästi viimeinen järjestettiin 17.11.2005 ja esitelmän aiheena oli sotilasasiamiehenä Ruotsissa. Esityksen piti kommodori Stig-Göran Grönberg Maanpuolustuskorkeakoulusta. 9.5.2007 yritettiin vielä kerran RUY:n ja MY:n yhteistä lounasesitelmää. Esitelmäitsijänä toimi, silloin vielä komentajakapteeni, Juha Antero Puistola ja aiheena oli ajankohtaiskatsaus. Tilaisuuksien järjestäminen oli kuitenkin hankalaa, koska tilaisuuksiin piti ilmoittautua ja tietämäni mukaan lounaan hinta oli huomattavan kallis.

Päätimme kuitenkin herättää henkiin saman tradition ilman esitelmiä. Kutsumme kaikki jäsenet yhteiselle omakustanteiselle Buffet lounaalle Kiltakellariin, Bulevardi 44 Helsinki, aina kuukauden ensimmäisenä torstaina klo 11.00. **Ensimmäinen lounas on torstaina 6.10.2022.** Tarkoituksena on, että voit tavata tuttuja ja samalla tutustua perinnekabinettiin, jossa voit nauttia lounaan. Joskus voi olla tarjolla myös yllätys esitelmä.

Rannikkotyökistön Perinneyhdistys (RTPY) ja Rannikkoupseeriyhdistys (RUY) käynnistävät yhteisen seminaarisarjan. Seminaareja järjestetään vuosittain noin kahdesti. Seminaarisarja käynnistyy lauantaina 22.10.2022 klo 12.00 Kotkassa Merikeskus Vellamon auditoriossa Suursaari-seminaarilla. Tilaisuuden avaa RTPY:n puheenjohtaja Johanna Pakola ja esitelmänsä toimivat Teemu Leivo ja Lari Pietiläinen. Seminaarissa käsitellään Suursaaren valtausta. Lisätietoja saat osoitteesta: <https://ruy.fi/tuote/suursaari/>

Torstaina 17.11.klo 18.00 esitelmätilaisuus yhdessä MY:n kanssa Suomenlinnan Upseerikerholla. Lautat saareen klo 16.40 ja 17.20.

Majuri evp Jouni Lahti pitää alustuksen "Ukrainan sodan kokemuksista ja opetuksista", jonka jälkeen yhdistykset tarjoavat iltapalan osallistujille. Ilmoittautuminen 10.11. klo 16.00 mennessä osoitteeseen jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

Yhdistyksen julkaisuista.

Rannikon Puolustajan numerossa 2/1998 esitellään kirjasarja, joka viimein saatiin valmiiksi, kun Hangon Rannikkopatteriston kirja julkaistiin vuonna 1998

"80-vuotisen aselajin historia Rannikkotykistön joukko-osastojen historiaa käsittelevä kirjasarja on valmis"

Sarja sisältää seuraavat teokset:

Kivilinnoista karkaistuun teräkseen Lähes 1500 teksti-, kartta- ja kuvasivua käsittävän itsenäisyysaikamme rannikkotykistön joukko-osastojen historiasarjan yleinen osa. Kirjoittajat edustavat rannikkopuolustuksen historiallisen, strategisen ja teknisen kehityksen laajaa asiantuntemusta

Suomenlinnan Rannikkorykmentti 1918-1998 Tämä mielenkiintoinen, elämää ja tapahtumia uhkuva teos kertoo, kuinka Suomen rannikkotykistön lippurykmentti syntyi, kuinka se valmistautui tuleviin koitoksiin, kuinka se ne selvitti ja kuinka se herkeämättä turvasi pääkaupungin sotien jälkeistä kehitystä kohti kestävämpää rauhaa.

Kotkan Rannikkopatteristo 1918-1993 Kotkan Rannikkopatteriston historia kuvaa patteriston ja sen edeltäjien tyynet ja myrskyt vuodesta 1918 nykypäivään asti.

Lehdessä esitellään myös Rannikkotykistökoulun historiikki, mutta yhdistyksemme ei kustantanut ko. kirjaa.

Rannikkotykistökoulu Teos kertoo siitä, miten Rannikkotykistökoulu on vuosien saatossa kehittynyt nykyiseen, arvostettuun aselajikoulun asemaan.

Hangon Rannikkopatteristo 1921-1998 Pekka Silvastin kirjoittama kiehtova teos historian itsenäisyyden ajan Hankoniemeltä, sen ympäristöstä ja puolustajista.

Turun Rannikkorykmentti 1939-1994 Perustamisestaan lähtien Lounais-Suomen rannikkojoukko-osasto toimi milloin lohkona, milloin prikaatina, milloin rykmenttinä. Ympäristö ja sen sanelemat tehtävät olivat kuitenkin aina samat. Niin oli myös henkilöstön laatu. Näistä ihmisistä, heidän vaiheistaan ja ponnistuksistaan sodan ja rauhan oloissa kertoo tämä kirja yli 200 sivullaan ja kymmenien kuvien avulla.

Vaasan Rannikkopatteristo 1952-1994 Teos tarkastelee moottoroidun rannikkotykistön kokeilu- ja kehittämistoimintaa Suomen itsenäisyyden alkuvuosista sotakokemusten kautta tähän päivään. Perinteisesti maanpuolustushenkinen Etelä-Pohjanmaa ja maanpuolustusta lähellä olevat yhteisöt ovat keskeinen tekijä patteriston vaiheissa

Seuraavissa tiedotteissa paneudun teoksiin syvällisemmin.

Miekkajuhlista

Elokuussa pääsimme vuoteen 2002/mek 68.

Lehdessä RP 3/2003 on Lari Pietiläinen kirjoitus

69.MERIKADETTIKURSSIN RANNIKKOTYKISTÖOPINTOSUUNNAN MIEKKAJUHLA 27.5.2003

Kirjoituksen alussa on kuva:

Kenraali Jaakko Valtanen luovuttaa priimusmiekan kadettialikersantti Lari Pietiläiselle.

Kesäkuussa valmistuville kadeteille toukokuun viimeinen viikko oli jännityksen ja odotuksen aikaa. Raskas esikunta- ja johtamisharjoitus oli päättynyt, sen palaute oli kerätty ja varusteet vihdoin luovutettu. Oli siis valmistumisen ja työelämään siirtymisen aika. 69.

Merikadettikurssin rannikkojoukkolinjan rannikkotykistöopintosuunnan kuusi suomalaista kadettia odottivat valmistumisen lisäksi myös erästä toista tilaisuutta - Miekkajuhlaa. Kyseisessä tilaisuudessa nuoret rannikkoballistat hyväksytään Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen jäseniksi. Vanhempien kadettien kertoman mukaan Suomenlinnan upseerikerholla järjestetyssä tilaisuudessa nautittaisiin maittava ateria ja kulautettaisiin kurkusta virkistävää nestettä. Kuuden kadettiveljen kävellessä kohti upseerikerhoa tunnelma oli odottava. Tilaisuus alkoi upseerikerhon alakerrassa ilmoituksella, jonka vastaanotti kenraali Jaakko Valtanen. Paikalla oli hyvin arvovaltaista henkilöstöä, sillä kenraalikuntaan kuuluvia oli paikalle saapunut kolme, entinen Puolustusvoimain komentaja kenraali Jaakko Valtanen, prikaatinkenraali Asko Kilpinen sekä kontra-amiraali Pertti Malmberg. Läsnäolollaan tilaisuutta kunnioittivat myös Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen vanhemman ja nuoremman kaartin edustajat sekä Rannikkosisarten Säätiön edustajat. Ilmoittamisen jälkeen jaettiin kunniamiekka. Miekan luovutti kenraali Valtanen ja sen vastaanotti kadettialikersantti Lari Pietiläinen. Miekan vastaanottaja muistaa kyseisen hetken todennäköisesti koko ikänsä, sillä niin arvokkaan hetken valmistuva upseeri harvoin kokee. Miekkajuhla on nyt ripustettu kunniapaikalle ja siellä se pysyy. Miekan luovutuksen jälkeen palkittiin kadetit Mika Salminen ja Ilkka Tohmo stipendeillä hyvästä opintomenestyksestä. Aloitustilaisuus oli lämminhenkinen ja arvokas. Alkumaljan jälkeen oli illallisen aika. Ruoka oli maittavaa ja juomakin maistui. Ruokailun yhteydessä keskusteltiin vanhoista, nykyisistä ja tulevasta asioista. Naurun ja keskustelun lomassa ei voinut olla huomaamatta sitä tunteen paloa, joka siivitti jutustelua varsinkin puhuttaessa rannikkotykistön nykytilasta ja sen tulevaisuudesta. Meillä valmistuvilla oli mahtava tilaisuus päästä keskustelemaan vanhempien herrojen kanssa, joilla on runsaasti kokemusta ja viisautta puheissaan. Ruokailun aikana kadetit saivat kunnian kuulla myös muutaman puheen, joissa nuoria opastettiin uransa alkumetreille. Aterian jälkeen siirryttiin epäviralliseen osuuteen baarin puolelle. Viimeistään siellä nuoremmat tutustuivat vanhempiin ja keskustelut jatkuivat yhtä mielenkiintoisina, tosin lasien äärellä. Oli aika kilistellä ja juhliä. Ajan herra teki kellon avustuksella kuitenkin töitä ja kadettien mieleen iskostui haikeus, sillä ilta läheni loppuaan ja tämä kokemus oli ainutkertainen. Baarin suljettua ovensa kuusi iloista nuorta miestä hoippui kohti Merisotakoulua. Merisotakoulu tosin oli vain välitavoite, sillä Pietiläisen ja Salmisen tavoite oli Kotkassa, Tohmo ja Lahti olivat asettaneet tavoitteekseen Upinniemen ja Virolaisen tavoite löytyi Gyltöstä. Virolainen kurssiveljemme Ivo Hakman suuntasi valmistumisen jälkeen kotimaansa armeijan palvelukseen. Kiitokset teille rakkaat kurssiveljet loistavista hetkistä - "Constantem Décorât Honor". Miekkajuhla oli kaikin puolin onnistunut tilaisuus ja siitä kiitokset järjestäjille ja kaikille läsnäolijoille. Kiitoksemme myös Rannikkotykistön Upseeriyhdistykselle ja sen jäsenille. RT - RAUTAA!

Lehdessä RP 2/2004 on Kari Apron ja Hannu Roposen kirjoitus sekä kuvia, prikaatinkenraali Asko Kilpinen luovuttaa kunniamiekan kadettikersantti Sami Rautiolle Rannikkotykistön upseeriyhdistyksen ja Rannikkosotilaskotiyhdistyksen edustajien todistaessa tapahtumaa.

4.6.2004 valmistuvan 70. Merikadettikurssin rannikkojoukkolinjan MEKKAJUHLA Rannikkotykistön Upseeriyhdistys järjesti komentaja Hans-Peter Rekolan johdolla rannikkojoukkolinjalta valmistuvien merikadettien miekkajuhlan Suomenlinnan upseerikerholla 5.4.2004. Juhlassa otettiin yhdistyksen uusiksi jäseniksi 70. Merikadettikurssilta 4.6.2004 opinnoistaan valmistuvat merikadetit: kadettipursimies Tuomas Vanne, kadettikersantti Samu Rautio, kadetti Jan Airisvaara, kadetti Eero Kallio sekä kadetti Olli Tanskanen. Tilaisuudessa luovutettiin perinteinen Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen kunniamiekka ja palkittiin hyvin opinnoissaan menestyneitä kadetteja. Kunniamiekan luovuttajana toimi prikaatinkenraali Asko Kilpinen, joka luovutti miekan kadettikersantti Samu Rautiolle. Rannikkosotilaskotisäätiön stipendi luovutettiin kadetti Eero Kalliolle. Tilaisuutta kunnioitti läsnäolollaan myös Merivoimien komentaja kontra-amiraali Hans Holmström. Palkitsemisten päätteeksi nautittiin illallinen, jonka aikana muisteltiin rannikkotykistöupseerin uraan liittyneitä kokemuksia ja haasteita professori, eversti evp Matti Lappalaisen ja muiden

kokoneiden upseereiden toimesta. Joukko-osastojen tervehdyksen valmistuville upseereille lausui Kotkan Rannikkoalueen komentaja, komentaja Tapio Maijala.

Lehdestä RP 3/2005 löytyy seuraava kirjoitus. (71. merikadettikurssi)

Kadettilylikersantti Tuomas Syväsen puhe MIEKKAJUHLASSA

Herra kenraali, arvoisat kutsuvieraat, kadettiveljet.

Olen kadettilylikersantti Tuomas Syvänen, tuleva palveluspaikkani SIMepa Merivoimien koulutuskeskuksessa/ AUK tj-linjan kouluttaja Yhdeksän päivää ja yhdeksän yötä erottavat meidät, valmistuvan kurssin pitkään odotetusta arjesta. Ne yhdeksän päivää tulevat tosin olemaan todennäköisesti rankimmat koko kadettikoulun aikana; pitäähän tätä ikimuistoista neljää vuotta juhlistaa asiaankuuluvalla tavalla. Neljä vuotta huoletonta kadetin elämää on kuitenkin kulunut nopeasti. Oli hyvin haikea olo, kun sovittelin eilen virkapukuja kotona, hihassa ei ollut kadettilylikersantin arvomerkkejä, siellä oli upseerin, yliluutnantin hihanauhat. En voi kieltää, etteivätkö kadettilylikersantinkin arvomerkit olleet tyylikkää, mutta tässä tapauksessa muutos ei enää odota. Menneiden kahden kuukauden työharjoittelu tulevassa työyksikössä konkretisoi arvomerkkivertailun. Työyhteisössä kadetin ei edes oletettu tietävän kaikkea, kadettihan on vasta koululainen. Häneltä odotetaan ehkä uusia ajatuksia rutiineihin, jotka sitten voidaan vapaasti hyväksyä tai hylätä. Kadettihan on loppujen lopuksi vasta oppimassa. Vastaavasti yliluutnantti on virkamies ja upseeri, jolla täytyy olla jonkinlainen vastaus esitettyihin kysymyksiin, näin voidaan todeta ainakin varusmiehen silmin katsottuna. Tulevan yksikköni yksikköupseeri totesi, ettei mitään yhden yön ihmettä ole olemassakaan. Valmistuminen on prosessi, johon meitä valmennetaan neljä vuotta. En voi täysin yhtyä tähän. Vaikka vastuu on välillä painanut näitäkin hartioita, oli tunne aivan erilainen pelkästään sovittaessa vaatteita, joissa oli uudet arvomerkit. Virkamiehen vastuu on jakamaton ja se vastuu on lähempänä kuin ikinä uskoin. Koulutusjärjestelmän muutos on ollut meille arkea, jonka keskellä olemme eläneet. Usein koulutusjärjestelmän muutos on ilmennyt epätietoisuutena tulevasta. Välillä epätietoisuus on kaivellut mieltä, mutta toisaalta kadetti elää hetkessä ja sopeutuu vallitsevaan tilanteeseen suhteellisen hyvin. Koulutusjärjestelmän muutos on aiheuttanut myös kentällä epäilyjä ammattitaidostamme. Voin kuitenkin vakuuttaa teille, että siihen epäilykseen ei ole aihetta. Me olemme saaneet hyvän ja monipuolisen koulutuksen kaikista rannikkojoukkojen aselajeista. Koulutuksemme ei ole ollut pelkkää akateemista teoriaopiskelua, käytännön koulutus on meille huomattavasti teoriaa tutumpaa. Tästä kertoo jo pelkästään sadat harjoitusvuorokaudet aina talvisesta Kiikalasta keväisiin Rovajärven metsiin. Nyt valmistuvat rannikkotyökadetit ovat saaneet asteittain etenevän, nousujohtoisen koulutuksen aina tykkiryhmän miehistön tehtävistä kaikilla tykkikalustoilla Rjopon tulenjohtokomentajan tehtäviin saakka. Emme tietenkään voi pitää itseämme valmiina johtajina. Merisotakoulu on antanut meille hyvät eväät onnistua tulevissa tehtävissä. Loppu on kuitenkin meidän vastuullamme. Jatkossa emme voi seurata yhtä polkua kauniissa jonossa, kuten tähän asti. Jokainen valitsee oman polkunsä ja kehittää itse itseään parhaaksi katsomallaan tavalla. Uusi koulutusjärjestelmä on tuonut mukanaan muutakin hyvää kuin pelkästään hyvän pohjan ammattitaidolle. Kun me valmistumme, kentällä odottaa omien jo valmistuneiden kurssikavereiden lisäksi nuoremman kurssin kandidaatin tutkinnon suorittaneet luutnantit. Nuoremman kurssin kadetit ovat tulleet tutuiksi monissa harjoituksissa ja tietenkin saunailloissa. Työyhteisöön on helpompaa sopeutua, kun tietää valmistuvansa tuttujen sotilaiden keskelle. Tässä korostuu myös kurssien välinen henki. Kun aiemmin nuorempi kadetti oli myös valmistumisen jälkeen nuorempi kouluttaja, nykypäivänä nuorempi kadetti saattaa odottaa kentällä vanhempana kouluttajana. Se on tilanne, joka meidänkin täytyy hyväksyä. Kun sain talvella tietää tulevan ensimmäisen tehtäväni, olin tavallaan iloinen vastuusta, mutta toisaalta ajattelin harppauksen olevan liian suuri. Ensimmäiseksi tehtäväkseni kaavailtiin AUK: n tj-linjan johtajan tehtävää ja koulutusupseerin vakanssia ilman joukkueen johtajuutta. Ensimmäiset tehtävät eivät vastanneet sitä luokittelua, jota meille oli painotettu; miten tärkeää on olla joukkueen johtajan tehtävässä ja kouluttajana ennen linjan

johtajan tai koulutusupseerin tehtäviä. Onneksi sama havaittiin myös tulevassa joukkoyksikössäkkin. Kokemus ja ammattitaito pitää luoda askel askeleelta, aivan niin kuin se tehdään kadettikoulussakin. Olen erittäin tyytyväinen siitä, että saan luoda oman ammattitaitoni kouluttajatehtävien kautta. Ilman sitä ei olisi pohjaa myöhemmille tehtäville. Lopuksi täytyy sanoa, että Rt-miehenä on hyvä olla. Kaikki mitä rannikkotykistö on meillä tarjonnut, ja puhun nyt koko linjan puolesta, tukee ammatillista osaamista ja mikä tärkeintä, rannikkotykistön henki on vahva. Ne kanssakäymistaidot sekä asenne koulutukseen ja omaan osaamiseen, jota meillekin on opetettu ovat lähtöisin rt-miehiltä. Syvin kiitos siitä linjamme johtajalle, kapteeniluutnantti Matti Linterille sekä kurssimme johtajalle kapteeniluutnantti Antti Rainolle. Se mihin meitä ei täällä valmennettu, on sellaista mihin meitä ei voida edes valmentaa. Yhteinen taival tämän mahtavan linjan kanssa on lähellä päätöstä. Haluan kiittää jokaista linjani kadettia näistä ikimuistoista hetkistä. Ne muistot ja ihmissuhteet, joita neljän vuoden aikana luotiin hiihdettäessä hamista Lappeenrantaan ja tähystettäessä iskemiä sekä merikotkia Ärväskivellä, ovat mieleen kirjoitettu muisto siitä mitä on kadettihenki.

Lehdestä RP 2/2006 löytyy seuraava kirjoitus

PUHEET RANNIKKOTYKISTÖN UPSEERIIYHDISTYKSEN MIEKKAJUHLASSA
SUOMENLINNAN UPSEERIKERHOLLA 21.03.2000

Artikkelin alussa on kuva, jossa Kadettikersantti Kristina Baumgartner ottaa vastaan Rannikkotykistön Upseeriyhdistyksen kunniamiekan prikaatikenraali Asko Kilpiseltä ja ohessa on KRISTINA BAUMGARTNERIN puhe:

Herra kenraali, arvoisat kutsuvieraat, rannikkotykistöupseerit ja kadettiveljet. 9. syyskuuta 2002 72. Merikadettikurssin kadetit aloittivat opintonsa Merisotakoulussa. Monella oli mielessään suuria kysymyksiä siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Nyt valmistumiseen on aikaa enää 23 päivää. Melko huoleton kadettiaika on jäämässä taakse ja uudenlainen vastuu tulee tilalle. Uskon kuitenkin, että koulusta saaduilla eväillä pärjää tulevissa tehtävissä. Uusimmassa Kylkiraudassa oli kirjoitus siitä, mitä kadettiveljeys ja -upseerius merkitsee. Kysymykseen oli vastannut 85 kadettia ja upseeria. Vastauksissa korostuivat yhteenkuuluvuus ja lojaalius kadettiveljiä kohtaan. Mietin, mistä asioista yhteenkuuluvuus on rannikkojoukkolinjallamme muodostunut. Erotin neljä pääkohtaa: 1. ylpeys omasta aselajista 2. tiivis koulutus, jonka päämääränä on rautainen ammattitaito 3. ajatus siitä, että kaveria ei jätetä 4. perinteet Ensimmäisen vuoden kuohuttavin tapahtuma oli linja- ja opintosuuntavalinnat. Kaikki eivät päässeet sille linjalle tai opintosuunnalle mihin ensisijaisesti olisivat halunneet ja tämä aiheutti jopa puheita kurssin lopettamisesta. Rannikkojoukkolinjapaikoista kilpailu oli kova. Itse pääsin valitsemaan viimeisen maisteripaikan tälle linjalle. Rannikkotykistöopintosuunnalla aloitti viisi kadettia. Kaksi valmistui sotatieteiden kandidaatteina, minkä jälkeen saimme yhden täydentäjän mukaan joukkoomme. Sotatieteiden maisterivaiheessa meitä on siis ollut neljä. Voin varmasti koko linjan puolesta todeta, että linjavalinta ei vielä tähän päivään mennessä ole kaduttanut. Olen lähes varma, että jokaiselle on muodostunut tietty ylpeys omaa linjaa kohtaan. Koulutus on koko kolmen ja puolen vuoden ajan ollut monipuolista ja tiivistä. Vaikka emme olekaan saaneet keskiökoulutusta tai opiskelleet linnoitustaktiikkaa, on koulutettavien asioiden määrä ollut suhteellisen mittava. Tämän osoittaa jo se, että rannikkojoukkolinjalla olemme ansainneet enemmän oikeuksia ja pätevyyskysymyksiä kuin mikään muu linja. Kouluttajat ovat olleet alansa ammattilaisia, mikä on taannut sen, että olemme saaneet parasta mahdollista koulutusta ja näin ollen saaneet erinomaisen pohjan tulevaisuutta varten. Koulutus on myös meiltä opiskelijoina vaatinut paljon sekä henkisesti että fyysisesti. Harvoin olemme päässeet helpolla. Harjoituksissa on nimenomaan korostunut hyvä henki linjamme kadettien välillä. Kertaakaan ei kaveria ole jätetty. Työt on saatettu loppuun yhdessä ja maaliviiva ylitetty samanaikaisesti. Puolustusvoimain komentaja, amiraali Kaskeala on todennut, että yhteishengen luomisessa perinteiden voima on vahva. Linjamme tapasi torstaina 16.3. Ylhäisen Yxtottisen, joka erinäisten koettelemusten jälkeen kastoi meidät rannikkoballistoiksi.

Vaikka monista perinteistä on jo luovuttu, Merisotakoululla perinteiden merkitys on edelleen vahva. Lopuksi haluan kiittää kurssiveljiäni ja sisariai näistä vuosista. Tällä hetkellä olemme vanhimpia kadetteja, kuukauden päästä nuorimpia upseereita. Olemme viimeisten vuosien aikana kasvattaneet ammattitaitoamme ja nyt pääsemme sitä joukko-osastoihin käyttämään. Opiskelu kuitenkin edelleen jatkuu. Toivon, että kurssillamme ja linjallamme vallitseva hyvä henki säilyy myös tulevaisuudessa sekä meidän välillä että kullakin meistä tulevissa tehtävissä, mihin ikinä päädyimmekään.

Ja loppukevennykseen...

Meidän Marski:

Viimeisinä vuosinaan Marskillä oli seuralaisena uskollinen saksanpaimenkoiransa, jota hän piti harvinaisen miellyttävänä ja johon hän oli kovasti kiintynyt. Koirasta hän kertoi:
-Sen on Rajavartiolaitos kouluttanut erikoisen hyvin. Valitettavasti se on lauhkea kuin lammas. Jos nostan jalkani suoraksi, se hyppää epäröimättä sen yli, mutta valitettavasti se tekee saman yhtä mielellään jonkun vieraan kanssa.

Hyvää alkanutta syksyä!

Terveisin yhdistyksen sihteeri ja taloudenhoitaja.

Ja Va